herra poolt seda luba sai ja linnas mitu pääwa ühe ukse eest teise käies kohta otsis, siiski ei juhtund ta teenistust saama. Kohatahtjaid oli palju rohkem kui kohaandjaid, ja mis Jaakubile kõige kibedamat häda tegi, temal ei olnud wiimsest teenistusest midagi tunnistuse kirja (attestati) ülesnäidata. Herra oli ütelnud, kui seda palus: „Waletähte ei taha ma sulle mite kirjutada, ja kui tõt ülespanen, siis oleks se sulle palju pahem, kui kirjata teenistuse otsimine, kus ehk õnnekaupa midagi wõid leida, ja häda õpetusel elu parandates pikemalt leiwapalukest teenida, — aga wiinakeldri wõti ei saagu ial enam sinu käte, sest sinu nõder tahtmine ei jõuaks seesuguse kiusatuse wasta seista, waid sa langeksid jälle wana pattu kammitsasse tagasi.“ Jaakub läks niisamati linnast koeu tagasi, ja kui ümberkaudused sõidud ja kuulamised maal niisama asjata olid jäänud, ei olnud tal wiimaks paremat nõuu, kui pidi kewade ühe weike kõrtsi koha endale pääwarjuks wõtma, kunni pika peale midagi paremat saaks leidma. Nõnda oli endine uhke mõisamees, kes pakutud päris koha ärapõlganud, kus surmani oleks wõinud elada ja aset lastele järeljäta pärandusseks: ühekorraga junkru seisusest kõrtsnikuks saanud. Kuda ise wõite arwata oli kõigest kohtadest kõrtsikoht temal kõige alwem, mis ta ial wõis etewõta. Mis mõisas herra hirm ei jõudnud ärakeelata, se pat wõtis siin pääw päälwalt ika enam ülekät. Jaakub walas kui peremees klaasi täis ja tegi kui wõeras täis walatud klaasi jälle tühjaks; wõtis nõnda ühe topsikese teise

järel aeawiiteks ja meele jahutuseks, kunni topsikesed toobiks ja järgimööda ankruks kaswid, mis wiimaks elamise huka saatsid. Poead olid, kui linna koolist peasid, mõlemad ammetmeheks õpima läinud, õpimise aeal ja iljemine selli põlwes, kui kodunt ellitatud lapsed, paljugi wana isa raha-koti tühendanud; aga siiski wõisid naad aega mööda omale leiba teenida, kui märjal maal isa kelku ei hakanud wedama, mis paraku! wanem sagedast laka paneb, kust lapsed iljemine wõtawad ja sedasama teed edasisõidawad. Isaga läks lugu ika enam huka; ja kui ta mõni aasta iljemine silmad kinni pigistas, siis ei olnud kindrali herralt päritud tuhat rublast ja pärast teenitud junkru palgast mite kopikat ülejäänud, aga wõlga küllalte. Tema lesknaine pidi kõik weiket elamist ärapillutama, enne kui wõlad said tasutud. Tema wanem poeg oli kui õpinud rätsepasel mõne aasta eest Peeterburi läinud, kust midagi pikemat temast ei kuuldud. Õde, ülemal nimetud peenike mamsel, oli ka Peeterburi läinud, kuda rahwas rääkis, sellepärast, et kleit kõhu eest wäga kitsaks saanud; ka temast ei ole emale iljemine sõnumid tulnud, kas elab weel, ehk on surnud. Teine poeg, kes sadulsepa ametit õpinud, käis tük aega mööda mõisasi maal tööl, kunni ammeti raskeks pani ja hõlpsamat põlwe läks otsima. Üht ja teist kordamiste etewõtes ja katsudes, mis ta pikemalt kuskil kinni ei pidanud, hakas ta wiimaks isakombel wiina armastama, ja kuda kuulin — oli ta soldatiks äraantud. Nii oli lühidelt Konglamäe toa Jaakubi ja tema laste lugu. Waen-